

Grenströms Sista Mysterium (fjärde kapitlet)

Stegen längs grusvägen närmade sig tuvan där Grenström stod och låtsades innerligt betagen av älvens vackra stillhet, likt blodådran hos en drottning. Närmare bestämt behövde han inte alls låtsas, men musklerna var på helspänn. I bästa fall såg det ut som om han frös. Nu skulle strax fröken Villermark passera bakom ryggen. Fast dessförinnan skulle Grenström vända sig om och undra något. Vad skulle han undra? Vad var det han redan ville få reda på? Varför hon bar bruna solglasögon mitt i nordligaste hösten? Nja, snarare om hon kunde låna ut nyckeln till det vinterstängda slottet... tänkte Grenström med en ironisk smiley efter. Sedan såg han ett rostigt byxben i ögonvrån, men det var ingen strumpbyxa. Det var inte ens hon.

Det var Källbjörk. Han tycktes ha varit på väg att vinka en god stund. Nu gjorde Källbjörk honnör och hejade högt så det ekade över hela älvdalen.

-Ser man på! Vad gör Ni härnere? frågade Grenström utan nämnvärd entusiasm.

-Detsamma, detsamma! svarade gubben och plockade bort ett löv från Grenströms yttersta polokrage, knäppte översta knappen i hans skinnväst. Källbjörk hade varit kaptén vid signalregementet, nästan hållt på att bli major. De kände varann genom Grenströms morbror löjtnanten.

-En känner knappt igen den gamla valpen längre sen du måla om'na, menade Källbjörk och pekade med foten mot terrängbilen.

-Haha, inte ens kaptén! Får jag bjuda en kopp tallbarrsté inne på själva hedersplats? föreslog Grenström mot sin vilja, medveten om vilka dyrbara ledtrådar gubben kunde sitta på. De klättrade in i det relativt väl tilltagna men ändå rysligt trånga baksätet. Här var sitsarna placerade på det viset att man hade ryggen mot färdriktningen, och en nedfällbar fanns sidledes. I mitten ett uppfällbart bord. Han hade klätt om hårdplast och stålramar med läder och diverse plädar. Grenström märkte att han kände sig som en indian nu, i synnerhet som Källbjörk ikväll bar en cowboyhatt som han aldrig sett förut.

-Jisses i min låda, vad har du hittat på härinne, pojk?!

-Tyckte det var lika bra att förvandla den ordentligt, när man väl var i farten.

-Ja, det är ju ditt fordon nu, sa Källbjörk och försökte låta neutral.

Det fick bli kanelknäcke till skogsdrickat, för Grenström hade inget annat bröd handlat sedan han anlände till trakterna för den här gången.

-Är damen på bilden möjligtvis bekant? undrade Grenström och lotsade över sin bärbara dator i gästens knä. Kapténen varken satte i halsen eller slutade tugga, så någon uppenbar fara för rikets säkerhet var fröken Villermark knappast.

-Jo minsann, Anne-Liv! konstaterade Källbjörk efter några sekunder. Hon har ju hand om samlingarna uppe på slottet, vill jag minnas.

-Mm, stämmer fint. Jag fick en rapport från en konsthandlare neråt landet, berättade Grenström. Han hade

fått syn på fotografier som med största säkerhet tillhör slottet, menade han.

-Jaha... Fast foton är väl inte som målningar och sånt. De brukar ju vara till för att kopieras hej vilt? sa Källbjörk med en osäker rynka mellan ögonbrynen.

-Naturligtvis, men här rör det sig om riktigt uråldriga avbilder, från kamerans barndom minst sagt.

Negativen är för längesen försvunna, förklarade Grenström. Man måste ha originalkopiorna för att fixa ytterligare exemplar.

-Och dessa har ända sedan begynnelsen hållits inglasade i något hemligt album på slottets inre kammare? fyllde Källbjörk i.

-Just precis. Ni känner till rutinerna!

-Jo, visst gör jag det, när det gäller skrivna dokument. Bilder är en annan historia, bara gissade att det går till på jämförbart vis där.

-Jag skulle behöva komma i kontakt med denna fröken Villermark, sa Grenström mer direkt på än han hade beräknat.

-Så, gör ett besök på slottet! rekommenderade kapténer.

-Nja, det får inte ske med för uppenbar anledning, betonade Grenström. Hon går inte ens själv fri från misstankar förrän...

Samtalet avbröts av en älg som sakta kom knallandes längs älven, en bit utanför rutan. Då och då stannade den och lyssnade åt alla håll, men bökade strax åter bland de lätt frostklädda strandtuvorna. Både Källbjörk och Grenström iakttog älgen under mäktigaste tystnad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten